Я в село приїхав дурний.
Бригадир загадає копать траншеї.
а ввечері поперек ниє страшенно.
чвалиш додому вже сам не свій.

А мій господар тягне з бурта
(хоч цілий день робив, як проклятий)
великий лантух. Дозволили взяти
картоплі гнилої — для скота.

Ідеш з ним і міркуєш так
(а в ніс від лантуха сморід винний):
чого він пнеться із сил, неборак,
і взагалі ж. не хлібом єдиним...

Ще й гордо зважиш свої надбання.
перебираючи знову й знову
рядки Пастернака і Гумільова
чи пісню Лорки про кров і коня.

І я тоді не любив село.
Мені здавилось, що навіть діти
тільки й дивляться щось вхопити
І цупити в хату. в своє кубло.

Але, поживши між цих людей.
збагнув, що це робилось з любові.
що дядькові байдужі корови.
а дядько любить своїх дітей.

Відробить тиждень, та ще й мішки
в неділю пре на базар до міста.
Бо "Смерть корнета"* не просить їсти.
а дітям треба хліб і книжки.

І той сніданок, що я з'їдав. —
товчена картопля, кисляк і сало —
так важко дядькові діставались,
що він не вгощав мене — причащав.

Я вчився любові в дядька Миколи.
Не знаю, яка мені ляже путь.
та вже цієї любові ніколи
мені не зректися. І не забуть.

_____

* Назва поеми Райнера-Марії Рільке

1968